

ההדת

ה'רס"ד ה'תש"פ בספר חסידות

לשבוע הבעל"ט
ספ"ה"ק מאור עינים (וארא-בא)

יום	מד"ה
ראשון	וארא אל האבות
שני	וזהו פירוש הפסוק כי אתה
שלישי	וענין העשרה מכות שהיו
רביעי	לכן יש קצת מן המכות
חמישי	מתחילים פרשת בא עד ד"ה ובזה יבואר

להעטרפות למנוי לחוברת החודשית עד הבית
ניתן להירשם 07474-61616

גליון שבועי ליליד אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' התלמודי

פרשת בלק תשפ"ה / גליון שס"ד

השבוע בקו

כל חודש השנה

שיעורי בין
המצרים

ספי חשוכי המשפיעים שישא
בהיכל המרכזי שלוחה 1
וכן בשלוחה 30

דיבורי חסידות

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה

כיצד מחוללים מופתים?

האחדות היא הסימן להשראת השכינה. כשאדם חי בדרך לעצמו, הוא מוגבל ובעל חסרון. כשהוא יוצא מעצמו וחי עם עוד יהודים, הוא זוכה להשראת השכינה, וממילא מקבל את הכל

בלק החליט לחקות את האהבה, ולכן עשה שלום עם מדין כמבואר ברש"י מדברי חז"ל. "ויאמר מואב אל זקני מדין: שהגם שמעולם היו שונאים זה לזה, עשו שלום ביניהם, לדמות אל ישראל עם קדוש, כי הקליפה הולך אחר הקדושה כקוף בפני האדם. אכן באמת לשוא עמלו, כמו שאמרו חז"ל 'כינוס לרשעים אוי להם' וכו'. ואיתא בזה"ק 'שאר' בחיבורא וסיימי בפרודא". הקליפה רואה שהקדושה מצליחה עם אחדות, והיא מנסה לחקות את ה'פנט'. אבל זהו חיקוי מזויף, משום שהאחדות של הקדושה היא רק מכת האחד היחיד המאחד אותה. יהודים יכולים לחיות באחדות כי באמת כולם הם רק מציאות אלקית אחת, ואין עוד מלבדו יתברך. לכן הם מאוחדים. אבל הקליפה, שכל כולה מכרות עצמאות ופירוד וריבוי, אין לה אפשרות של אחדות.

ובכן מרמז ה'מאור ושמש' גם מה שאמר בלק "ילחכו הקהל" ולא אמר "ילחכו ישראל". "על כן 'ויאמר וגו' עתה ילחכו הקהל" - ביאורו 'הקהל' דייקא, שמפני אשר הם נקבלים יחד באהבה וחובה, על כן 'ילחכו' וגו' כלחון השור את ירק' וגו' פירוש בלחכה אחת וכלי טורח ועמל, כי מפני התחברותם נעשים להם נסים ונפלאות בלי טורח כלל, כנ"ל."

צא מעצמך, היכלל בשכינה

למה באמת אהבה ממשיכה ניסים? כי האדם אינו מצומצם בישותו הקטנה והמוגבלת, אלא משתלב באהבת ואחדות הכלל. אם הוא לא מציאות בפני עצמו, הוא זוכה להשראת תשרה עליו. השכינה שורה בתחתונים, אבל לא על מישור שרואה בעצמו מציאות נפרדת. כשאדם יוצא מעצמו, מתאחד עם השני, ולא רואה את עצמו עצמאי נפרד, הוא בעצם זוכה להשראת השכינה, וכמובן כשהשכינה שורה בו, אז יש לו כבר את כל הישועות.

למעשה, האחדות היא הסימן להשראת השכינה. כשאדם חי בדרך לעצמו, הוא נפרד, הוא מוגבל, הוא בעל חסרון. כשאדם יוצא מעצמו וחי עם עוד יהודים, הוא זוכה להשראת השכינה, וכשיש השראת השכינה, יש את השלימות האלקית, השלם בכל השלימויות ושאלן בו שום חסרון. בדרך ממילא באה הישועה.

ואז שואל בלק: למה שגם אני לא אחתל לחיות באחדות? למה שאני לא אצא מעצמי, ואזכה גם אני לכל השלימות האלקית... אבל הוא טיפס גדול יען הוא לא הבין בכלל מהי האחדות. כשהוא מנסה לחיות באחדות המציאות מתנפצת לו בפנים, ומיד מתחיל במריבות עם זקני מדין. למה? כי האחדות נובעת ממקום אחד: אחדות השי"ת. כשאתה חי ששכל זה השי"ת, ואין שום מציאות נפרדת, אתה יכול לחיות באחדות. אבל אם אתה רואה את עצמך כמציאות, וחי כנפרד, אין לך סיכוי לחיות באחדות, אין לך סיכוי לצאת מעצמך.

אם אתה 'משחק אחדות', זה רק בגלל אינטרסים. זה בגלל שאתה באמת מרגיש אחד עם זקני מדין. ולכן זה גם מתפוצץ לך מהר מאוד. אבל יהודי מרגיש באמת אחד ומאוחד עם כל יהודי, לא בגלל אינטרסים אלא בגלל שזו המציאות, הוא יודע שהאחד והיחיד זה רק השי"ת המחיה את שניהם כמאות אחת, ועל אחדות כזאת שורה השכינה.

ולמעשה, אין מחוללים מופתים? אין ממשכים ישועות יהודים? אוהבים יהודים, מתחבים יהודים, ובודאי ובודאי שמוותרים ליהודים, מכבדים ומקדשים יהודים, מתאחדים ביהודים בתכלית האהבה והאחדות. כמה שמשקיעים באהבה אחוה חיבה וריעות - כן ממשכים חסדים על ישראל.

"אני מבקש ממכם שתשימו לב", שעה קלה לפני התחלת החתונה הגדולה נקלע ר' אייזיק הנגיד למטבח, והוא ביקש בקשה קטנה מהמלצרים, "אתם רואים כי השקעתני הימון בחתונה, אבל מה חשוב לי ביותר מכל הרעש כאן זה הילדים שלי. אני רוצה שאתם תשימו את כל כובד המשקל לתת לילדים שלי כל מה שהם צריכים".

"אבל ר' אייזיק", לא הבין אחד המלצרים, "אין נדע היכן הילדים שלכם. יש כאן אולם ענק..."

ר' אייזיק כבר מיהר לצאת, ופלט במהירות. "אה", זה פשוט מאוד. תעברו בין השולחנות, תבדקו היכן יש שולחן ששם יושבים כולם באחדות, מדברים באהבה וחובה, באחוה, כמו אחים אמיתיים בלב ונפש, ותדעו שהם הילדים שלי. שם תשפכו את כל הטוב..."

אחי, למוד לי!

ה'מאור ושמש' מספר בפרשתנו על מחזה אלקי אליו היה עד הביתו בליענסק. היה זה כאשר שני המאורות הגדולים ישוב כאחד, רבותינו הקדושים הרבי ר' אלימלך ז"ע והרבי ר' זושא ז"ע, והרבי ר' זושא שאל את הרבי ר' אלימלך שאלה פלאתי: כיצד מחוללים מופתים?

כשאנו שומעים שאלה כזאת, אנחנו חושבים לעצמנו שהתשובה היא ביחודים עליזים, ואולי דווקא על ידי נשמות נוראות כמו הרבי ר' אלימלך והרבי ר' זושא. אך התשובה שענה הר"א היא אחרת לגמרי. וכך כותב תלמידו ה'מאור ושמש':

"הענין הוא כן, שהענין הכל הוא התחברות ישראל, שיהיה אהבה ואחוה וריעות ביניהם, והדבר הזה פועל ישועות גדולות ומסלך כל המקטרגים. כדכתיב: 'אחור עצבים אפרים וגו' הגב לו'. וכן שמעתי מפי אדמו"ר בוצינא קדישא מו"ה אלימלך זצוק"ל, כששאל אותו ביחוד הצדיק המפורסם בוצינא קדישא אחיו מו"ה משולם זושא זללה"ה, הייתי אז אצלם, כששאל אותו בזה הלשון: 'אחי, למוד לי זה שאתה הוא פועל נסים ונפלאות ומעשים נוראים, שאוכל גם כן לפעול כן'. כלל הדברים בקיצור שהשיב לו אדמו"ר, שהוא על ידי התחברות הצדיקים ואהבה וחובה וריעות ביניהם, על ידי כן נפעלים ונעשים כל הנסים וכל הפעולות והמעשים נוראים. והודה הצדיק הנ"ל לדבריו, ואמר, בודאי כי זה עיקר הכל. ואיתא גם כן בגמרא דסנהדרין 'כינוס לצדיקים נאה להם ונאה לעולם, דהיינו כנ"ל'. התשובה המופלאה ששני הקדושים העליונים הסכימו עליה: האהבה שבין הצדיקים, היא שגורמת את המופתים!

בא ה'מאור ושמש' ומגלה שלא דווקא אהבה בין צדיקים, אלא אהבה בין יהודים בכלל. והוא מרמז את כל זה בפרשתנו. "...והיה ביניהם אהבה וחובה ואחוה ושולם, ועל ידי כן נפלו לפנינו שני מלכי אמורי סיוחן ועוג מלך הבשן, שהיו שקולין ככל שבעה מלכי כנען, לפי שהיה שלום ואהבה וחובה ביניהם. כידוע שבימי אחאב המלך, הגם שהיו עובדי עבודה זרה ומפני השלום שהיה ביניהם כבשו כל המלחמות, ומכל שכן כאן בימי משה רבינו ע"ה שהיה שלום ביניהם, והיו קדושים, שמכל שכן שכל שונאיהם היו נופלים תחתם. וזהו אמרו 'וירא בלק', וירא הוא לשון הבנה, כמו 'וירא וירץ לקראתם' שדרשוהו חז"ל לשון התבוננות, וביאורו שהבין שכל אשר עשה ישראל והכו מלכים אדירים היו בשביל 'לאמורי', פירוש כמו 'את ה' האמרת היום' שהוא לשון גודל אהבה וריעות, שהצלתו היה מפני תוקף האהבה אשר ביניהם, על כן 'ויגר מואב מפני העם'. בלק הבין שהצלתם של ישראל היא בגלל האהבה שביניהם. האהבה בין ישראל היא שמביאה להם את כל הניסים והנפלאות.

מדור זה יכול להיות שלך, וזיכוי הרבים שלו ייוקף לזכותך. התקשר עכשיו 02.994.88.11

אנו עוקרים מאור לעזרתך כדי להמשיך בעבודת הקודש. לתרומות לזיכוי הרבים 05041-31519

ההצלחה שלך

למה אני לא מצליח ללמוד כמו פלוני המתמיד? מה הטעות שגורמת לנו להשוות עצמנו עם עבודת השני?

משפיע: א גוט יאר אברהם יצחק.

אברהם יצחק: שלום, א גוט יאר.

משפיע: איך זה הולך בעבודת ה' אתה מתעלה? אתה נהנה?

אברהם יצחק: ברוך השם. כמובן שיכול להיות יותר טוב, אבל למעשה ברוך השם אני די נהנה.

משפיע: אני נהנה לשמוע. כי השמחה וההנאה בעבודת השם חשובה ונחוצה מאוד. זה הכח להמשך ההתעלות.

אברהם יצחק: בעצם, אם כבר שואלים, אז זה לא ממש ככה... זה לא בדיוק. אני דווקא מרגיש שהרבה בחורים סביבי מתעלים הרבה יותר, בכמות ובאיכות, שבעצם היה נדרש ממני גם כן להתעלות כמוהם.

משפיע: למה אתה חושב ככה? למה נדמה לך שנדרש ממך יותר?

אברהם יצחק: פשוט. כי אני רואה בחוש שהחברים שלי, כמובן אלו מה'שורה הראשונה, מגיעים להרבה יותר. הם לומדים יותר, מבינים יותר, ממלאים את הזמן יותר. בקיצור, הם מגיעים להרבה יותר ממני.

משפיע: נו, ואם הם מגיעים ליותר, זה אומר שגם אתה צריך לעשות ככה? זה אומר שגם אתה יכול לעשות ככה?

אברהם יצחק: בוודאי. למה לא? אם הם יכולים, למה שאני לא יוכל? זה הרי בחורים בגיל שלי, בישיבה שלי, בשיעור שלי, למה שאני לא יוכל להיות כמוהם?

משפיע: ואתה אוחז שאתה יכול? אתה רואה בעצמך שיש לך את הכוחות האלו?

אברהם יצחק: מה זה משנה? מה זה משנה אם אני אוחז שאני יכול או לא? אני אוחז שאני צריך להגיע לזה. אם כולם יכולים - אני גם יכול.

משפיע: עוד מעט נראה אם זה משנה או לא. קודם כל תענה לי אם אתה חושב שיש לך את הכוחות לזה והאם אתה באמת מסוגל לעשות כמוהם או לא?

אברהם יצחק: אה... מצד אחד אני אוחז שאני יכול. אני אוחז שאם הייתי רוצה היית יכול! אבל מצד שני זה לא בדיוק הולך... למעשה אני לא מצליח להגיע להישגים שהם מגיעים...

משפיע: אז לפי איך שאני מבין, המסקנה היא שאתה לא יכול! אין לך את הכוחות! וזה שאתה מרגיש שנדרש ממך יותר, זה רק כי אתה מודד את עצמך ביחס לחברים שלך, אבל כאשר אתה מסתכל בתוכך פנימה, ואתה מודד רק את עצמך בלבד, אתה רואה בחוש שאתה לא מסוגל ליותר מזה.

אברהם יצחק: נו, אז אני צריך להפסיק? נגזר עלי להיות סוג ב'?

מה השי"ת רוצה?

משפיע: עוד מעט נדבר אם זה סוג א' או סוג ב'. קודם כל אנחנו צריך לברר מה רצונו יתברך ממך? מה התפקיד שלך בעולם?

אברהם יצחק: מה השאלה בכלל! הקב"ה רוצה שנלמד יומם ולילה! הקב"ה רוצה שנעבוד אותו כמה שיותר! זה מה שהוא רוצה, וזה התפקיד שלי! ואם אני לא מצליח לעשות את זה, צריכים לחפש עצות איך עושים את זה...

משפיע: אבל אני חושב שאם הקב"ה היה רוצה שתלמד יומם ולילה בלי הפסק, הוא היה נותן לך את הכוחות לזה! הוא נותן לך את האפשרות לעשות את זה! ואם כרגע אין לך את האפשרות לזה, זאת אומרת שהקב"ה לא דורש ממך כרגע דרגה זו.

אברהם יצחק: אז מה בכל זאת התפקיד שלי?

משפיע: לנצל את הכוחות שיש לך! למלאות את סדרי הישיבה בשלימות וברצינות! בשעת הלימוד עצמו להיות מרוכז רק בלימוד עצמו ולא להתעניין בדברים אחרים! לרצות להבין באופן ברור כל סוגיא שאתה לומד, ולא ללמוד בשטחיות רק לצאת ידי חובה! וכך גם בכל ענייני עבודת השי"ת, לנצל את הכוחות והחושים שהקב"ה נתן לך ברצינות ובאחריות!

אברהם יצחק: אבל בכל זאת אני רואה שהחברים שלי מתעלים הרבה יותר ממני... המשפיע עומד ומדבר איתי על מילוי הסדרים ועל לימודי הישיבה ברצינות, אבל הבחורים הטובים סביבי מגיעים להרבה יותר! הם מצליחים ללמוד גם בבין הסדרים ובשעות הלילה, ומצליחים להספיק עוד לימודים צדדיים ועוד כל מיני חזרות ובחינות על מסכתות שלימות... הם לא מסתפקים במה שהמשפיע אומר שזה נחשב מילוי התפקיד...

משפיע: אם הם אכן מצליחים כמו שאתה אומר, זאת אומרת שיש להם את הכוחות לזה! מסתבר שיש להם כוחות נפש אחרים, משלך, ויש להם אפשרות להגיע ליותר, אם כן התפקיד שלהם הוא אכן להגיע ליותר. אבל אתה, לפי הכוחות שלך, אין הקב"ה דורש ממך יותר מזה. ואיך אני יודע שהוא לא דורש את זה ממך? כי הוא לא נתן לך את הכוחות האלו!

אברהם יצחק: למה באמת הוא לא נתן לי את הכוחות האלו? למה להם הוא נתן כוחות וכשרונות כאלו ולי לא נתן?

משפיע: יש לך קושיא על הרבנו של עולם? אני לא מבין את השאלה שלך! הקב"ה שלח לעולם כל נשמה ונשמה לתפקיד שלה, ונתן לכל אחד את הכוחות המתאימים לתפקיד הזה! לאלו שהתפקיד שלהם ללמוד לילות שלימים, נתן להם השי"ת את הכוחות והיכולת לזה, ולא לו שאין הקב"ה רוצה את זה מהם, לא נתן להם את הכוחות לזה! הם פשוט לא מסוגלים, והם צריכים לדעת שהקב"ה לא רוצה את זה מהם!

למצוא חן

אברהם יצחק: אז נגזר עלי להיות סוג ב'? פשוט לא שייך שאגיע למה שהם מגיעים? זה לא נקלט לי! זה לא נראה לי אמת...

משפיע: אני מבין שאף אחד לא רוצה להרגיש שהוא סוג ב'. אבל למה החלטת שאתה סוג ב'? לפי מה אתה מודד איזה סוג אתה? ביחס לאחרים או ביחס לתפקיד שלך? אצל הקב"ה? אם כל העבודה נמדדת לפי הרושם שעושים על הסביבה ולפי איך שהחברים מעריכים ומייקרים, אתה צודק שזה נקרא סוג ב', ועל זה אני באמת לא יכול לעזור לך! אבל אם כל העבודה נמדדת לפי הרושם שאנו עושים להקב"ה, ולפי כמה שאנו נושאים חן בעיניו יתברך ומרוצים לפניו, בזה אתה הרי נחשב ממש סוג א'! כאשר אתה ממלא ומנצל את הכוחות והיכולות שלך! וזה הרי המדידה האמיתית! אין לנו בעולם מדידה אחרת! כל העבודה שלנו היא הרי רק למצוא חן בעיניו יתברך ולעשות רצונו! ובמדידה הזאת אתה ממש סוג א'!

אברהם יצחק: אז מה? יכול להיות שאני סוג א' אפילו שאני לא מהבחורים הכי טובים בישיבה?

משפיע: כן, בהחלט כן! המדידה האמיתית היא בכלל לא המדידה והרושם הנעשה בעולם הזה! יש הרבה אנשים שבעיני אדם אין הם נחשבים למוצלחים ביותר, אבל במדידה האמיתית בעיני הקב"ה הם מושלמים ומוצלחים בתכלית ממש, כי הם ממלאים את התפקיד שלהם בשלימות הראויה והקב"ה מרוצה מהם! וזה הרי העיקר והתכלית שלנו

בעולם.

אברהם יצחק: זאת אומרת שיכול להיות שני בחורים שמכל אחד הקב"ה רוצה משהו אחר... מאחד הוא רוצה שילמד לילות שלמים, ומהשני הוא רוצה שילמד רק את השעות של הסדרים...

משפיע: כן. ממש ככה. וכך זה בכל העולם כולו, לא רק בישיבה. יש כאלו שהתפקיד שלהם בעולם הוא להיות תורתם אומנתם, ומהם נדרש כמובן למלאות את כל שעותם ועיתותם בתורה ועבודה, ומאידך יש כאלו שהתפקיד שלהם להביא טרף לביתם ולעסוק במשא ומתן באמונה ובישרות, ונבצר מהם ללמוד שעות הרבה, ונדרש מהם רק לקבוע עיתים לתורה כמה שיותר. כל אחד והתפקיד שלו! וכל אחד כאשר הוא ממלא את תפקידו כראוי, מרוצה וחביב להקב"ה עד למאוד! ממש סוג א'! זה האמת!

אברהם יצחק: איך יכול להיות? הרי בכל זאת אנחנו יודעים ש'תלמוד תורה כנגד כולם', ואין כמו לימוד התורה, וכל אחד מאחל לעצמו להיות מיושבי בית המדרש וליות מאלו שזוכים להקדיש את כל חייהם לתורה ועבודה... אז כל אחד יודע שיושב האוהל יותר חשוב מהעוסק במשא ומתן...

משפיע: זה נכון ולא נכון. זה נכון שלימוד התורה הוא הדבר החשוב ביותר בעולם. אין דבר גדול יותר מזה. וזה נכון לכל אחד לגבי השעות שהוא לומד, שאלו השעות חשובים יותר מכל מה שהוא עושה במשך היום. ולכן התפקיד החשוב ביותר בעולם הוא אכן התפקיד של לימוד התורה, וזה תפקיד חשוב יותר מכל מיני תפקידים אחרים, ולכן כמובן רוצה ורושק לקבל אף ורק את התפקיד החשוב הזה, אבל אנו צריכים לזכור שהקב"ה הוא זה שנותן ומחלק את התפקידים לכל אחד, והוא יושב ומצפה מכל אחד ואחד שישלים את תפקידו הפרטי שעל זה הוא נשלח לעולם. ולכן כלפי הקב"ה לא משנה איזה תפקיד הוא קיבל, מה שמשנה הוא רק אם הוא אכן מילא את תפקידו בשלימות וברצינות!

אברהם יצחק: זאת אומרת שיכול להיות אחד שבעצם לומד פחות מהשני, אבל הוא יהיה חשוב להקב"ה יותר כי הוא לומד הכי הרבה שהוא רק יכול, מה שאין כן השני שאמנם למד יותר, אבל לפי הכוחות שלו היה יכול ללמוד הרבה יותר...

משפיע: כן, ממש נכון. המשל על זה אומר החפץ חיים על שני אנשים שקיבלו שליחות מהמלך לקנות עבורו סחורה, לאחד נתן אלף דינרי זהב אבל למעשה השתמש רק בתשע מאות כי איבד מאה זהובים בחוסר אחריות, ואילו השני קיבל אמנם רק עשרים זהובים, אבל השתמש עם כולם ממש בלי לאבד אפילו אחת. מובן מאוד שהראשון קיבל שליחות חשובה יותר, ובוודאי הסחורה שמביא חשובה ויקרה הרבה יותר מסחורתו של השני, אבל כאשר אנו מדברים כלפי מציאת החן בעיני המלך, פשוט הוא שזה שניצל את כל מה שמסרו לו חשוב ויקר הרבה יותר בעיני המלך, מהראשון שפשע והפסיד מאה זהובים ממנו המלך. וכל זה על אף שלמעשה קנה הראשון סחורה חשובה ויקרה בשווי של תשע מאות זהובים.

אברהם יצחק: ומה הנמשל של זה?

משפיע: הנמשל הוא, שבוודאי זה שעוסק בתפקיד חשוב, וקיבל שליחות חשובה, הוא חשוב ויקר מאוד, ובוודאי על כל אחד לכבדו ולהעריכו בתכלית האפשרית. אבל המדידה בעיני המלך הוא כמה כל שליח מילא את שליחותו בנאמנות. ולכן עיקר עבודת האדם לנסות למלא ולנצל את כל זמניו וכוחותיו לעבודת השי"ת, ולזכור שעיקר המדידה היא איך שהקב"ה מודד ומעריך, ואם הוא עושה ומשלים את תפקידו הנדרש ממנו, הוא סוג א'! ממש! וממילא צריך להיות שמח ומרוצה בחלקו עד למאוד, ולא להיות עסוק למדוד את עצמו לפי הסביבה והרושם הנראה בעיני אנשי העולם.

מדור זה יכול להיות שלך, וזיכוי הרבים שלו ייוקף לזכותך. התקשר עכשיו 02.994.88.11

ארבע אמות של הלכה

למה ניסי יציאת מצרים ודור המדבר לא התקיימו לתמיד? באיזה אופן אפשר לקבל גם בזמן הזה את השפע והמדרגות שהיה בזמן המקדש? למה בזמנינו המציאות של העולם מתוקנת יותר מבדורות עברו?

על לעיתיד לבוא (ומעין זה היה בזמן הבית) 'עתידי' אילנות להוציא גלוסקאות וכלי מילת, אזי בזמן החורבן בוא גבול לתיקון זה בכח החכמה והשכל, וענין זה הולך על ידי שיעור, שהכל בכל מה שנחסר ונחורב בסביבת החורבן, אפשר להשלים בכח השפע הפנימי שפע התורה ששופע ובא בתמידות. וזהו עומק אמרם ז"ל 'כילה חמתו על עצים ואבנים', כי כל החורבן היה רק על ההתגלות האלוהית שהיה בחיצוניות העולמות בחי' עצים ואבנים של העולם, אמנם התגלות זו עצמו יש ביכולתו להתקין ולהיות נשלם בכח אור הפנימי - אור התורה. וכיום עיקר התיקון - ולעומת זה עיקר הקלקול - תלוי עד כמה נעזר ונמשך את אור החכמה הפנימי, אשר בו תלוי תיקון כל העולמות ועד לחיצוניות ממש.

וזהו התשובה על השאלה שנשאלתי לאחרונה מבחור יקר, שאירע לו שהפסיד את תפילת מנחה באופן של 'מעוות לא יכול לתקן' רח"ל, ושאל מתוך אמונה ותמימות טהורה: איך ייתכן שהעולם ממשיך להתקיים הלאה? הרי השפע האלקי שאני אמור להוריד לעולם בתפילת המנחה לא ירד! איך השמש חוזרת לזרוח אם כן?

ועניתי לו שבאמת זה אין זה אותו עולם כלל, משל למה הדבר לביט שגלגל יושביו, שאם ברגע ראשון נראה שהביט נשאר על מכונו, הרי כעבור כמה ימים ניווכח שרבה העוובה, כי בית צריך לתחזקה תמיד, ובאין בו אנשים בעלי שכל שיוכלים לעסוק בתיקון הבית, הרי משך הזמן יחזור הבית להיות תורה ודבירה. ועל דרך זה כל העבודה והתיקון שלנו (בפרט בזמנינו כשאין ביהמ"ק קיים) הוא בעיקר בנפש העולם. בכל תפילה יהודית מכניס לנפש העולם אור ושכל והבנה, (זהו אומר ז"ל 'איהו עבודה שכלל זהו תפילה', שלעומת ביהמ"ק שבו היה עבודה ותיקון גם בחיצוניות העולם ממש, הרי בתפילה האור וההמשכה הוא דווקא הארה שכלית פנימית), אשר בו יושלם ויתקן העולם, ובלעדי האור והשכל לא רק שהעולם אינו מתיקן, אלא גם הולך ומתקלקל. כמו מקום מוזנח שאין שם אנשים בעלי שכל, שהופך לחורבה מיום ליום.

ג

התיקון האמיתי

ובאמת עיקר כוונה העלינה היה על התיקון הפנימי, וזה הטעם מה שתיקוני החיצוניות לא נתקיימו כל כך זמן משך שנות דור, כי הרי עיקר תיקון החיצוניות ממש בגילוי היה בזמן יציאת מצרים שראו ניסים עין בעין, ודור המדבר זכו ללחם מן השמים ולענני הכבוד והוציא להם מים מצור החלמיש, והנה כל אלו הניסים לא התקיימו בעולם זמן רב.

ואפשר להמשיך את שני סוגי התיקונים האלו, של 'נפש העולם' לעומת 'גוף העולם', לשני סוגי אנשים שמתגייסים לעזור למשפחה שהיתה נתונה במצוקה משוועת. יש אחד שכשהוא רואה שאין שם לילדים מה לאכול והתחיל לדאוג להם לאכול; כשראה שאין להם מה ללבוש הוא הביא להם בגדים, וכן הלאה.

אך יש מי שחושב עמוק יותר, והולך אל השורש, למה המשפחה בכלל הגיעה למצב המצוקה הזה?

מברוא עולם. אמנם זה אשר גילוי לנו חז"ל שאע"פ שהשפע הגשמי האלוהי נסתלקה בעונותינו, מ"מ השפע הפנימי שהוא הארת השכל ואור הנשמה לא זה ממקומה, וזהו ענין 'ארבע אמות של הלכה' שהוא אור התורה שהוא עיקר שורש השפע הרוחני, והוא אשר נשאר לנו גם לאחר החורבן, וכלשון הפייטן הידוע (סליחות לצום גדליה, לרבינו גרשום מאור הגולה) 'ואין לנו שיר רק התורה הזאת'.

כי התורה הוא בסוד החכמה העליונה, (וכמו שאמר חז"ל 'עולות חכמה של מעלה - תורה'), והכתוב אומר (איוב ד כ) 'ימותו ולא בחכמה' והפנימיות בזה שגם כאשר יש בחינה של 'ימותו' וחורבן רח"ל אזי 'ולא בחכמה' שאינו נוגע לבחי' החכמה, כי החכמה היא הארה אלוהית פשוטה שאין בחי' הרע והעונות יכולים להיאחז בה. ואיתא בספרה"ק שזהו פנימיות אמרם ז"ל 'אין אדם חוטא אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות', שממילא נמצא שכאשר חטא האדם, כבר סרה ממנו חכמתו ולא נפגמה בחטאו. ולכן גם כאשר נסתלקה שכונה מביהמ"ק ואינו מאיר האור בגילוי בחיצוניות העולמות מ"מ שפע האלוהי הפנימי שהוא סוד החכמה סוד התורה לא נסתלקה, ולכן 'מיום שחרב בית המקדש אין לו להקב"ה בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה בלבד'.

ב

שפע פנימי תמורת שפע החיצוני

וכפי שנתבאר הרי שפע פנימי זה נוגע לא רק לאדם אלא לכל הנבראים, כי האדם בכח שכלו נותן צורה ותיקון בכל הנבראים, דומם צומח חי, וכל שכן בו עצמו. ולא עוד אלא שבכח שכלו ונשמתו יכול האדם להשלים גם מה שנחסר מגוף העולם, וכמו אדם צולע שבחכמתו יכול לתקן מקל שיוכל ללכת על ידו, נמצא שבכח חכמתו השלם חסרון גופו, וכן הוא בכל עניני העולם; שאם ניטל טעם הפירות בטבע, מ"מ הרי בכח החכמה אפשר לתקן את הפירות אם על ידי בישול ותיקון, ואם על ידי תיקון האילנות, וכמו שרואים בחוש בזמנינו - שנפתחו ביותר שרי החכמה - ואפשר לתקן את הפירות ושאר עניני העולם באופן נפלא מאוד.

וכל שכן מדרגות הרוחניים שאם נחרבו ונסתלקו בעונותינו בסביבת החורבן, הרי אפשר להשלים בכח אור השכל - אור התורה, וזה מה שאמר חז"ל (בבא בתרא יב.) 'אע"פ שניטלה נבואה מהנביאים, מהחכמים לא ניטלה', כי נבואה שייך באיזה בחינה להשפעה החיצונית של העולם, לכן הנביאים בנביאותם יכלו לשנות את הטבע בפועל, והנה זה נחסר בעונות בחורבן הבית, אבל לעומת זה בכח השפע הפנימי של התורה, אפשר לאדם להשלים עצמו ולזכך גופו ונפשו עד שיהיה בו אור האלוהי בבחינת מה שזכו הנביאים בנביאותם. ובאמת גם כל כח השכל הטבעי והגשמי הוא הארה והשתלשלות מאור החכמה - אור התורה, (ואכן ידוע משנות דור שכלל שהתגלה יותר אור התורה בעולם ובפרט פנימיות וסוד, כן נתגלה עוד ועוד מחכמת הטבע), והוא חלק החיצוני של הצלל אלוהי שבהם, ולכן גם בו שלט כ"כ החורבן.

נמצא מה שהיה מתוקן מעצמו בזמן שבית המקדש היה קיים, וכמו שאמר

מוצאים בדברי חז"ל (ברכות ה.) דבר נפלא מאד 'מיום שחרב בית המקדש אין לו להקב"ה בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה בלבד'. כלומר, שהארבע אמות של הלכה הוא תמורת בית המקדש, והמדרגה שהיה בבית המקדש ממשיך לאחר החורבן על ידי הארבע אמות של הלכה.

בית המקדש הוא המקום שבו השי"ת שוכן, וכמאמר ה'עשו לי מקדש ושכנתי בתוכי', ומשם השי"ת משפיע חיותו ושפעו לכל הנבראים, בית המקדש הוא כמו 'דופק הלב' באדם, ששם נמצאת החיות העיקרית והפנימית וממנה מתפשט לכל חלקי ואיברי הגוף, כן בית המקדש שם נמצא 'אבן השתיה' שממנו הושתת העולם, שהוא הדופק הכללי של כל העולם, ושם השי"ת משפיע עיקר שפעו וחיותו ומשם מתפשט בפרטיות לכל באי עולם, ומעתה מיום שחרב בית המקדש שוב השי"ת שוכן בארבע אמות של הלכה, דהיינו בכל מקום אפה שיהודי יושב ומתייחד בקדושת התורה, הוא מביא במקומו את אותה השראת השכינה של בית המקדש, ושם נמצא הדופק והחיות הכוללת של כללות העולם, ומשם השפע והחיות מתפשטות לכל באי העולם.

ויש להתבונן במה הארבע אמות של הלכה: הוא תמורת בית המקדש, כלומר מה הרמיון בין הארבע אמות של הלכה לבית המקדש שיהא זה תמורת זה? ואם מצד הקדושה הנשפע על ידי לימוד התורה, והוא מה שנשאר לנו גם לאחר החורבן, הרי כמו כן נשפע בזמן הזה קדושה עליונה על ידי התפילה ושאר מצוות ומעש"ם, שלא בטלו אחר החורבן.

א

שפע חיצוני ושפע פנימי

אמנם הביאור בזה כי יש שני מיני שפע שהשי"ת משפיע בעולם, שפע חיצוני - שהוא כל המציאות הפיזית שאנו רואים סביבנו, העצים, האבנים, הבניינים, וכל מה שנכלל בדומם צומח חי ומדבר, שהשי"ת מחיה ומהווה אותם כל רגע מאין ליש, ואלמלי הפסקי להוות אותם רגע אחד הם היו כלא היו כלל מעולם.

אמנם שוב השי"ת משפיע בעולמו שפע פנימי - שהוא השכל ואור הנשמה הנשפע לאדם, וגם שפע זה נוגע לא רק לאדם עצמו אלא לכל הנבראים, כי האדם בשכלו מביא תיקון בכל הנבראים, שהוא חוצב את האבנים ומסתתם בוונה על ידם בניינים נפלאים, והוא המסלק את השדות והכרמים ומוציא מהם פירות מתוקנים, וכן בכל פרטי הבריאה עד אין תכלית, שהאדם בשכלו לוקח עולם של תורה ועושה מהם עולם נאה ומתוקן.

והנה עיקר החורבן היה לגבי השפע החיצוני, כי בזמן שבית המקדש היה קיים אזי גם השפע החיצוני היה נשפע באופן ניסי, וכמו שמצינו בחז"ל שבזמן שבית המקדש היה קיים היו הפירות משובחים לאין ערוך ומשחרב ביהמ"ק נטלה טעם מהפירות, וכן כל עניני העולם הו מתוקנים בקומה ובמראה בתכלית השלמות, מצד עצם השפע האלוהי שנשפע בהם בריבוי סגי, אבל משחרב ביהמ"ק נחסכו זיו תואר וקומה מכל הנבראים, וכולם נתמעטו מאורם ומכבודם, אחר שנסתלקה שכניה ונפסק השפע העליון

חסיד'ישער
מאטע
שוחצה
שילד'ין
יגדלו באור
החסידות

לומד
חסידות
שיודע כמה
זה גילה
לו חיים
חדשים

יהודי
מבקש
שמחפש
מענה
לשאלות
החיים

מאזין
'קול דודי'
שיודע כמה
זה מדליק
את נשמתו
ולבו

פנימיות'דינער
ינגערמאן
שיודע כמה
זה פתח
את שערי
הפנימיות

קורא
'יחידתי'
שיודע כמה
זה שינה
והאיד את
חייו

פראקטישער
איד
שמיד את
נסינות
הדור
ופיתויין

חסיד'ישער
ינגערמאן
שאור
החסידות
יקר לו ונוגע
בנפשו

כולם שותפים ב'קול דודי'

02.994.88.11

כי המהפכה הזאת חייבת להימשך!

מנהל בלעדית: ספר' קול דודי מפעלי 'קול דודי' מ"לא דעמטא' חיד' שיש' ע' מפעלי 'קול דודי'

עבודה שבלב כשאין לב (ב)

אני רוצה את השי"ת. אכן ישנם קשיים, הסתרות, ונסיונות, אבל הם לא משנים את האמת האלקית שלי.

ובכן, בשעה שנמנע מן האדם לעסוק ב'עבודה פנימית', באריכות ובקצף הראוי היורד לשי"ת הנפש, עליו לזכור שבלב אופן נמשך עליו 'אור מקיף' כנ"ל - ולכן עבודתו לעסוק במחשבות של 'אור מקיף', וזהו לחשוב מחשבות של אהבה ויראה באופן של אמונה וחזרת האמת. כלומר, לחשוב באמת ואמונה פשוטה: מאמין אני בהשי"ת, ירא אני את השי"ת, אוהב אני את השי"ת. וכן הלאה והלאה.

וכיון שהאדם חושב את המחשבות הללו בעת התפילה, בעת אשר נמשך עליו אור אלקותו יתברך, יש למחשבות הללו השפעה אמיתית המחלחלת בנפשו ובנשמתו, ומשפיעה עליו לא רק לשעת התפילה, אלא גם לכל היום כולו. כי כאמור מקודם, אין זמן התפילה דומה לשאר זמני היום. ואם יחשוב האדם מחשבות כאלו בשבתו בביתו ובלכתו בדרך - זה לא יפעל עליו פעולה עמוקה (אף שכמוכן תמיד הדברים פועלים). דווקא כשחושב כזאת בשעת התפילה, זמן אשר אורו יתברך שמו נמשך עליו, אז נקלט האור בלבו באופן סגולי ואלקי.

וצריך לחדר שוב, שזה לא תלוי דווקא בהרגשת הלב. כי אדרבה, זהו החידוש שבעבודה כזו של 'אור מקיף', שהגם שהאור אינו נקלט בלבך באופן שתרגיש אותו, האור משפיע עליך מאוד. זה כח סגולי אלקי, שאתה צריך להאמין בו, וככל שאתה מאמין בו, אתה יותר קולט אותו ונשפע הימנו. וההשפעה היא מאוד חזקה ועמוקה ואמיתית.

1.

כמובן, שאי אפשר להסתפק בכך, **וקורטוב של 'עבודה פנימית'** כל אחד יכול לתת. ולכן צריך למצוא מזמור אחד בכל התפילה, ואפילו פסוק אחד בלבד, שאותו הפסוק ברור ונהיר ומאיר לו, ובאותו הפסוק כן להאריך, לחשוב עליו, על הדבקות שבו, על הביטול שבו, וכיצד זה נוגע ומשפיע עלי בחיים. לדוגמא, אם מתחבר לפסוק 'ואתה מחיה את כולם', יתבונן ביתר שאת כיצד הקב"ה מחיה ומהווה את הכל, ואין עוד מלבדו, והכל מלא חיות אלקותו יתברך, ולפי זה, איפה במהלך היום דברים צריכים להשתנות? וכן הלאה והלאה.

כמו כן, עדיין נשאר לנו לפליטה יום השבת, שבו כל מלאכתנו עשויה, ואין לנו שום טרדות, והוא 'יומא דנשמתא', וביום הזה אנו יכולים להתפלל באריכות, להתבונן, להתעורר, להתרגש, ולהתחבר, ולהתייחד עם השי"ת. תפילת יום השבת היא גם התפילה שבה על פי פנימיות 'מסכמים' ומעלים את כל העבודות של כל השבוע, והיא גם ההתחלה ו'מקור הברכה' של כל השבוע הבא, ומכאן התפילה הזו הנערכת כראוי ובמלוא ישוב הדעת, מקבלים השפעה אלקית לכל השבוע כולו, לחיות נשמה'דיג בששת הימים הבאים. ולכן בשבת צריך כל אחד להשקיע כראוי בעבודת התפילה. בהצלחה וסיעתא דשמיא!

התפילה היא להביא אותו לחיות בפועל נשמה'דיג ודבקות'דיג כל היום.

וכדי להגיע למחשבות כאלו - אכן נצרכת הכנה לתפילה, ואכן נצרך ישוב הדעת, ואכן נדרשת ההתנתקות מהעולם הזה, ואכן נדרשת אריכות בתפילה; ואריכות משמעותה שהאדם לא רק אומר את המילים, אלא גם חושב על המשמעות הפנימית שלהן, על האהבה שבהן ועל היראה שבהן, על האמונה שבהן ועל הדבקות שבהן, וכן הלאה והלאה כל מה שקשור לנקודת הדבקות.

על כל פנים, כל זה אכן דורש זמן וכן נפש. והמציאות היא שזה אכן בלתי אפשרי כל פעם, הן מצד קוצר הזמן, והן מצד קוצר המשגה והנפש, ואכן צריכים אנו לדעת כיצד צריכה להיות צורת התפילה באופן שאין זמן, ואין נפש, ואין ישוב הדעת. כי אם לא, אנה אנו באים.

ה.

והתשובה היא: **מחשבות של אמונה.**

זאת אומרת: אכן, לא בכל יום יש זמן לחשוב באריכות על רוממות וגדלות ה', ועל קירבת ה' ואהבתו אלינו. לא בכל יום יש את האפשרות לחשוב באריכות כיצד כל העולם הוא חיות אלקית והוא מכריז ומגלה אלקותו יתברך. זה אכן משהו שדורש הכנה דרבה, מתניות, וישוב הדעת.

אבל יהודי אני! מאמין אני! אני רוצה את השי"ת! נכון שאני טרוד מאוד ואין לי את היכולת להתרכז ולחשוב על העוצמה המאירה מתוך כל תיבה בתיבות התפילה, על אחדות ה', על קרבת ה', על גדלות ה', על אהבת ה', וכן הלאה והלאה - אבל העובדה שאין לי את הזמן לחשוב, אינה אומרת שאני לא מחובר לזה. אני מחובר להשי"ת. אני מאמין בהשי"ת. אני אוהב את השי"ת. אני ירא את השי"ת. אני רוצה את השי"ת. אני לא רוצה שום דבר אחר. כל הרצונות האחרים שלי הם רק תפקיד לגלות את השי"ת בתחתית העולם.

המחשבות הפשוטות הללו, הן מחשבות שלא צריך ריכוז וישוב הדעת כדי לחשוב אותן. לא צריך שיהיה בהן עומק או רוחב. הן אמת פשוטה ומנצחת, ברורה ובהירה. אלו הן מחשבות האמונה המפעמת בכל אופן בלבו של כל יהודי, והוא צריך רק לחיות את האמונה הזאת.

ואם תאמר: איזה מין מחשבה היא זאת? הרי זו מחשבה סתמית ללא כל חיבור והרגשה. אך האמת היא ממש לא כן, כי באמת, באמונתו של יהודי נמצא עומק ושיאו של החיבור, אף אם אין לו בזה הרגשות גדולות. והרה"ק בעל התניא ז"ע אומר שכל יהודי יש לו 'אהבה מסותרת' להקב"ה, מכאן היותו חלק אלוך ממעל ממש החבוק ומאוחד בהשי"ת, והיא מתבטאת בעיקר באמונתו של יהודי ומסירת נפשו להשי"ת. והדרך לעורר את האהבה המסותרת היא ממש כך, לא בדרכי התבוננות עיוניים ולא בהרגשות גדולות, אלא בעצם המחשבה ש: יהודי אני, מאמין בהשי"ת, מקושר להשי"ת,

שאלה:

סיבה ההשגחה העליונה שהשעות היקרות שלפני התפילה אינן פנויות לי להכנה דרבה כראוי וכיאות, ולא עוד אלא שאני מגיע עייף ויגע ומותש מאוד אל התפילה, טרוד וחסר ישוב הדעת. נפשי בשאלתי, איך אפשר לעמוד כך להתפלל עבודה שבלב זו תפילה, כאשר מוחי ולבי כל עמי?

המשך תשובה:

קיצור: במאמר הקודם נתבאר שמלבד ה'פנימיות' שבמצות התפילה, יש גם 'מעשה' במצות התפילה, והוא עצם אמירת נוסח התפילה כתיקונו, ועצם זה כבר ממשך אלקותו יתברך. מה גם שהאדם מעוטר בטלית ותפילין הממשיכים עליו קדושת אורו יתברך, ובפרט בשעות הבוקר אשר אורו יתברך מאיר על האדם, ולכן גם ללא הכוונה וללא העבודה הפנימית, נמשך עליו אור השי"ת ב'אור מקיף'.

ד.

כדי שנוכל להבין מהי הכוונה והמחשבה שהאדם כן יכול וצריך לחשוב בתפילה כזאת הנעשית במרוצה וכפי ההכרח - נצטרך להאריך קודם מהי הכוונה הנכונה בתפילה הראויה, כזו הנערכת בישוב הדעת ובאריכות ובאופן הראוי.

כי 'עבודה שבלב' אין משמעותה לכוון פירוש המילות. אפשר לכוון פירוש המילות בכל התפילה מבלי שתהיה בה טיפת לב אחת... 'עבודה שבלב' משמעותה חיבור הלב, רגש הלב, ואילו הם רגשי האהבה והיראה, ההכנעה (השייכות ליראה) והדבקות (השייכות לאהבה). ולכן כאשר מדברים על כוונת התפילה, מדברים על מחשבות של אהבה ויראה, מחשבות של גדלות השי"ת המעוררות יראה וביטול, ומחשבות של קירבת השי"ת המעוררות אהבה ודבקות, וכן הלאה והלאה.

כי מהי **המטרה של עבודה שבלב בכל יום ויומו?** המטרה היא שאחת ליום יעורר ויגלה יהודי את הנשמה האלקית שבו, את החלק אלוך ממעל ממש שבו, ויחיה כפי המציאות האמיתית שלו - היותו חבוק ודבוק ומאוחד בהשי"ת. וכאשר יחיה כך בעת התפילה, בדבקות בקל חי, אזי כל היום יהיה תחת הרושם הזה, וכל היום יהיה מאוחד עם השי"ת. היינו גם כשילמד תורה, כשקיים מצוות, וכשיצא לפרנסתו וכשעוסק בדברי רשות - הכל יהיה מתוך שייכות להשי"ת. כל היום יהיה ויתנהג נשמה'דיג, מתוך דבקות בהשי"ת.

לכן צריכה התפילה להיות כולה כוונה ומחשבות של הכנעה, מחשבות של דבקות, לעורר רגשי אהבה ויראה, לעורר את הנשמה האלקית, לחיות מתוך רצון להכנעה ולקשר עם השי"ת. והמחשבות גם צריכות להיות 'אליבא דנפשיה', כלומר, שרגשי האהבה והיראה הביטול והדבקות יהיו מומחשים ושייכים לחייו האישיים של המתפלל, ולא רק בעולם מופשט ורוחק מן המציאות. כי תכלית

מדור זה יכול להיות שלך, וזיכוי הרבים שלו יזקף לזכותך. התקשר עכשיו 02.994.88.11

להתבונן / המשך

המשך מעמוד ג

ואז הוא הבין שנפש האבא היא קצת במצוקה, וחסר לו אופן בכוחות שלו. הוא רוקם אם כן קשרים עם האבא, ומתחיל להביע לו הערכה

ואהבה אמיתית בכל עת מצוא, עד שאט אט כוחות הנפש שלו משתקמים ובונים, וכן הבית מקבל אבא חזק, ואט אט הבית כולו מתרומם ועולה על דרך המלך בכוחות עצמו.

החכמה של היהודי הזה הוא שהוא הבין שכשביט נמצא במצוקה זו לא בעיה גשמית, אלא בעיקר בעיה נפשית, שחסר שם שכל ופנימיות. הבעיות הגשמיות הם רק הסימפטום: לבעיה העיקרית שיש כאן, כי כשאין פנימיות אין כח לבנות את הבית, ולכן במקום לעסוק בכיבוי שריפות, מול הסימפטומים השונים מחוסר המזון והפרנסה, הוא טיפל בבעיה עצמה. וכן ממש בתיקון העולם, שכל הניסים והנפלאות הם תיקונים חיצוניים שאינם נוגעים בשרשרת הדבר, אך התיקון האמיתי הוא כאשר ממשיכים השכל והפנימיות.

ד

הפנימיות מתעצמת יותר

בזמן שבית המקדש היה קיים יהודי היה יכול ליכנס לביהמ"ק עם מחלה ולצאת משם נקי מהמחלה. והנה מדרגה זו נחרבה בעונותינו, אבל לא שח"ו עבינו אלוקינו, אלא שכיום הישועה בא באופן שונה שהאדם מתפלל וזאין

ולכן המציאות בפועל שרואים בימינו הוא שיש יותר אריכות ימים, ויש יותר רפואות למחלות, מדורות עברו. והכל מכאן התפשטות אור התורה ופנימיותה, כי ככל שחולפים הדורות, הגילוי מתפשט יותר ויותר בתוך העולם עצמו.

וכל זה גנוז ביסוד נורא המובא מהרה"ק הרבי ר' בונם ז"ע א"ע פ' שהדורות מתמעטים והולכים הנקודה הפנימית שבלב מתבררת והולכת, וענין זה הוא אפי' בעבודת ה' שפעם היו לבני אדם יותר כח פיזי לעבודה, וכל קבלה טובה שקיבלו על עצמם אם מיעוט תאוה או מיעוט שינה וכו' יכלו לעמוד בזה, אבל היום הכוחות חלשים, אבל מ"מ בכח אור הפנימיות אפשר להתחבר אל הקדושה, ולהגדיר עצמינו מכל ניסיונות הדור, ולהישאר נאמנים לה' אף על כל הניסיונות הקשים ביותר העומדים לפתחנו. וכן נמצא כיום הרבה דרכים ועצות איך לזכור את התורה והאיך להידבק במדרגת הקדושה יותר ויותר, וממדרגה למדרגה תעלינו.

מעובד מתוך שיטורי הקבוע של המשפיע הגה"ר בן ציון אפל שליט"א

דשפיה / כללי וחצי קודש ממאורי החסידות

'יראת שמים' נקרא השער וההתחלה, כי היראה קודמה לאדם להיכנס פנימה לדבקות ה'.

הרה"ק החוזה מלובלין זי"ע ('זכרון זאת' מ)

אוהב עמו ישראל

עצמותיהם של הבחורים רועדים מקור תחת המעילים, הם מבוססים בשלוליות הקפואות, שאריות השלג שכיסה את הארץ בימים האחרונים, וסוקרים בדריכות את העננים. מחפשים את הסדק שיפתח, שיאפשר לרבינו (בעל 'דברי אמונה') זי"ע לקדש את הלבנה.

"היום זה כבר מוכרח להיות" סחים הבחורים בלהט. "זה

היום האחרון שעדיין אפשר לקדש את הלבנה! הרי לא יתכן שהרבי יפסיד החודש את קידוש הלבנה".

אלא שהעננים אינם מתחשבים בלהט דבריהם. בינתיים השמים קפואים ללא סדק כל שהוא באופק.

הקור דחף אותם חזרה לבימה"ד, באכזבה חמוצה.

"נו?" קידם רבינו את הבחורים "התקדם משהו?"

"בינתיים לא. ניסינו לבדוק מכל צד, בינתיים השמים סגורים כמו בכל השבוע האחרון" נענים הבחורים.

רבינו שותק לרגע. נראה כמו חוכך משהו בדעתו הקדושה, ואז נענה: "טוב, הבה נעמוד להתפלל מעריב, והשי"ת יעזור".

רבינו נעמד להתפלל עם התלמידים בשעה מוקדמת מהרגלו. ויהי טרם הגיעו לסיום התפילה כבר הבחינו אלו שעמדו ליד החלון, שעננים התבהרו לפתע בפתאומיות מפליאה. העננים המשיכו לחכות במקומם עד לגמר 'עלינו', אז נגשו התלמידים ובישרו שאפשר לצאת לקידוש לבנה.

רבינו יצא לקידוש לבנה, כשבמהלך הקידוש לבנה, והריקוד שלאחר מכן הורגשה שמחה יתירה מהרגיל, בהתרגשות מהגילוי של קבלת תפילות רבינו לרצון.

אחרי הרקידה התיישב רבינו עם התלמידים ל'לחיים' כנוהג.

טרם התחיל ה'לחיים', פנה רבינו במפתיע אל התלמידים בשאלת חידה:

"מי יוכל לומר לי מתי פעלתי היום את הלבנה?"

התלמידים נשארו לשתוק בחרדת קודש.

חלקם חשבו על הברכה הראשונה 'בחכמה פותח שערים... ומסדר את הכוכבים במשמרותיהם ברקיע', אחרים חשבו על 'שמע ישראל' בעת שרבינו מקבל עליו מסירת נפש. אך הם לא העיזו לפתוח את פיהם, וציפו שרבינו עצמו יענה.

ואז, נענה רבינו והגיד בפשטות קדשו:

"אגיד לכם מתי, כשאמרתי 'ברוך אתה ה' אוהב עמו ישראל'. הרי השי"ת אוהב אותנו, ולמה שלא ישלח לנו לבנה?"

מקור: כתבי זכרונותיו של הרה"ח ר' מתתיהו יחיאל קרישנבסקי זצ"ל

על ידי שירגיש שכל חיותו מה, יהיה לו שמחה גדולה שזוכה לעבוד לפני מלך מלכי המלכים

מפרש הפסוק 'מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמלו תחת השמש' (קהלת א, ג), שמה יתרון לאדם שעובד את השי"ת ומרגיש שחייבים לו שכר על זה, והוא היפך השמש (תחת משלן היפך) שעובד בחשך והכנעה. עכתו"ד.

והנה אומות העולם שחיים בטבע ואין מכניעים עצמם להשי"ת אפילו כשהם עושים משהו להשי"ת עושים את הכל לגרמייהו, בשביל שהם אינם חיים שחיותם הוא מהשי"ת והכל מתנהג ע"י השי"ת אלא חיים בטבע, ולכן הם משתחווים לחמה, דע"י החמה בא השפעת העולם לכן מייחסים השפע להחמה - להנהגת הטבע, ולכן כועס השי"ת שהם מבדילים את העולם ח"ו מהשי"ת ולכן אין להם הכנעה ושמחה לעבוד את השי"ת.

אבל כלל ישראל קמים בבוקר ומייחדים שמו יתברך, ולכן לא הביט עון ביעקב ולא ראה עמל בישראל, בשביל שה' אלקיו עמו שהם חיים עם השי"ת, ותרועת מלך בו הם מקבלים עול מלכות שמים בשמחה, ולכן לא זעם ה' כי על ידי המלכות נתהפך מאותיות כל"ם למלך"ך (מבואר בחוס' שם שרצה לקלל ע"י אמירת כלם).

מקור: רעוא דרעיון תשע"ז; הדעה והדיבור שמה

מובא בחז"ל (סנהדרין קה) דבכל יום בראשית היום כשמלכי עכו"ם משתחווים לחמה הקב"ה כועס, ורצה בלעם לקללם אז, והשי"ת בימים אלו לא כעס כלל, ועל זה אמר בלעם לא זעם ה'. ויש לבאר מהו ההשתחיה לחמה שע"י הקב"ה כועס, ולמה על ישראל אין כעס זו.

בספה"ק סידורו של שבת (שורש ח' ענף ב' עלה ו') מאריך דכשהאדם ניגש לעבוד את השי"ת, יש לו לגשת בהכנעה וביראה, ובשמחה גדולה אשר בריה שפילה כמוני זוכה לשרת את מלך מלכי המלכים הקב"ה, ולא ירגיש כשכיר שעובד אצל אחד בשביל השכר, אלא ירגיש שהוא היה צריך לשלם עבור הזכיה הגדולה שיש לו, וזאת על ידי שיתבונן לפני קיום המצוות "שפלות מציאותו" שכל החיות שיש לנו הוא מהשי"ת ואין לנו משלנו כלום, וקט ערכי מול מלך מלכי המלכים הקב"ה, אז יגש בהכנעה ושמחה גדולה.

וכן מצינו בחז"ל (סנהדרין צא) שהחמה זורחת במזרח ושוקעת במערב כדי ליתן שלום לקונה, שהשכינה במערב והחמה בא לקבל את פני השכינה, וכשמגיעת למערב משתחווה לה ושוקעת, הרי לנו אופן העבודה להשי"ת בהכנעה ורצון שששים ושמחים לעשות רצון קונה ולהשתחות לה. ובוה

Two columns of text containing religious notices and announcements, including dates and names.

Large advertisement for 'באגד שררים' (Bagd Shririm) featuring a background image of a scroll with Hebrew text. The ad includes a phone number 02.994.88.11 and a website URL.